

stk. 1, at en lovlig begæring i den begærende stat har gyldighed som en begæring fremsat i den anmodede stat, selv om påtalerreglerne i de to lande, f.eks. med hensyn til tidsfrister, måtte være forskellige. Hvis begæring om påtale alene kræves i den anmodede stat, følger det af art. 24, stk. 2, at retsforfølgning kan indledes i denne stat, selv om en sådan påtalebegæring ikke foreligger. Den påtaleberettigede kan dog i dette tilfælde hindre retsforfølgningen ved at gøre indsigelse herimod inden 1 måned efter, at han af vedkommende myndighed har fået meddelelse om retsforfølgningen og om hans ret til at gøre indsigelse.

Forhold, der er undergivet rent privat påtale, omfattes ikke af konventionen.

For at undgå, at en person retsforfølges og eventuelt dømmes i flere lande for den samme lovovertrædelse i tilfælde, hvor flere lande er kompetente til at indlede retsforfølgning i anledning af lovovertrædelsen, skal de pågældende stater efter konventionens afsnit IV overveje, hvor retsforfølgningen mest hensigtsmæssigt kan fremmes. Under denne forhandlingsprocedure skal de pågældende stater udsætte realitetsafgørelsen i sagen i et i art. 31 nærmere angivet tidsrum.

5. Konventionen må ses i sammenhæng med de erklæringer, der afgives af de enkelte lande i forbindelse med ratifikation af konventionen eller senere.

De erklæringer, der er mulighed for at tage, er omtalt i art. 46 og bilag I og II.

Der vil fra dansk side blive afgivet erklæring om, at art. 22 og 23 ikke skal finde anvendelse. Efter art. 22 medfører en anmodning om retsforfølgning, at forældelsesfristen for retsforfølgning i den begærende stat forlænges med 6 måneder, og efter art. 23 forlænges forældelsesfristen for retsforfølgning i den anmodede stat med 6 måneder, såfremt den anmodede stats kompetence alene er begrundet i reglen i art. 2. Begrundelsen for disse regler er, at fremsendelse og behandling af en anmodning om overførsel af retsforfølgning kan tage nogen tid, og at den situation derfor kan opstå, at lovovertrædelsen, inden der er taget endelig stilling til overførsels spørgsmålet, ikke mere kan forfølges, fordi forældelsesfristen i mellemtiden er udløbet. Efter justitsministeriets opfattelse er der imidlertid ikke af denne grund tilstrækkelig anledning til at fravige de almindelige forældelsesregler.

Der vil endvidere i henhold til art. 18, stk. 2, blive afgivet erklæring om, at dokumenter, der anvendes i forbindelse med konventionen, skal være

udfærdiget på dansk, norsk, svensk eller engelsk eller ledsaget af en oversættelse til et af disse sprog.

Endelig vil der blive givet erklæring om, at konventionen indtil videre ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

6. Konventionen om overførsel af retsforfølgning i straffesager må ses i sammenhæng med den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger, som Danmark har ratificeret den 3. marts 1971, jfr. lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedømme. Ved de to konventioner er der skabt grundlag for et bredt europæisk samarbejde om retsforfølgning i straffesager og om fuldbyrdelse af europæiske straffedømme.

7. Ved udformningen af den foreslåede lov har man fulgt samme fremgangsmåde som ved gennemførelsen af den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger, jfr. lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedømme. Ligesom denne lov er det foreliggende lovforslag udformet som en henvisning til konventionen, således at loven i øvrigt kun indeholder de materielle bestemmelser, som konventionen forudsætter truffet i de enkelte lande. Den nære tilknytning mellem de to konventioner har gjort det naturligt at anvende samme fremgangsmåde ved deres gennemførelse i dansk ret. En forudsætning for, at man har kunnet anvende denne metode, har været, at konventionen om overførsel af retsforfølgning ligesom konventionen om de europæiske straffedømme er udformet så klart, at den opfylder de krav, der må stilles til en strafferetlig lovtekst.

8. Danmark, Norge og Sverige har deltaget i arbejdet med udarbejdelsen af den europæiske konvention. Danmark og Sverige undertegnede konventionen straks, da den blev åbnet for undertegnelse i maj 1972. Den er endvidere undertegnet af Belgien, Holland, Luxembourg og Østrig, men endnu ikke ratificeret af noget land.

Der har været afholdt 2 møder mellem embedsmænd fra de nordiske justitsministerier om gennemførelsen af konventionen i de enkelte lande. Lovforslag forventes fremsat i Norge og i Sverige i begyndelsen af 1975. Finland er ikke medlem af Europarådet, men kan forventes på et senere tidspunkt at blive tilsluttet konventionen.

9. Der er under arbejdet med lovforslaget indhentet udtalelser fra præsidenterne for østre landsret, vestre landsret, Københavns byret og Århus by- og herredsret og fra Den danske Dommer-